

grundelse, skal man her alene bemærke, at man, som i Udkastets § 42 er foreslaaet, har fundet det billigt, at de, som have gjort Tjeneste ved Rævningeretten i en Samling, fritages for dette Hverv i den øvrige Del af Aaret, hvorved Byrden bliver noget ligeligere fordelt mellem de Mænd, der ere optagne paa de sitværede Lister.

Kapitel 3.

Offentlige Anklagere.

Det har neppe nogetsteds paa Europas Fastland, hvor Rettergang ved Rævninger, Mundtlighed og Offentlighed er blevet indført, været omtvistet, at det Hverv at forfølge Personer, der ere mistænkte for at have begaaet en Forbrydelse, ved Domstolene, bør overdrages særlig dertil beskaffede Embedsmænd, hvormod mange Stemmer have hævet sig mod den omfattende Myndighed, som ved den franske Lovgivning og i de Lande, som have fulgt dennes Fodspor, er tillagt det saakaldte *ministère public*, eller Generalprokurøren med det talrige til hans Tjeneste staaende underordnede Personale. Man har i den ubstrakte Myndighed, der saaledes er indrømmet Anklagerne, set en Fare for den Anklage, hvis Stilling bliver forværret ligeoverfor en med omfattende Beføjelse udrustet Modstander, og Ministeriet kan ikke andet end tillægge denne Frygt betydelig Vægt. Nærværende Udkast har derfor indskrænket de offentlige Anklageres Hverv til dels at udføre de Sager, som af det Offentlige indbringes for Domstolene, dels i de mindre vigtige Sager selv at tage Beslutning om Sags Anlæg, dels endelig med Hensyn til Forundersøgelsen, der for en Del netop gaar ud paa at tilvejebringe saadanne Oplysninger, som kunne sætte de offentlige Anklagere i Stand til at forfølge Sagerne for Domstolene, at fremsætte Forlangende om yderligere Oplysninger og at hyltre sig over det Fremkomne paa de forskjellige Trin. Sagen har at gjenngaae, hvormod, det hele eksekutive Politikket ikke er stillet i noget Underordningsforhold til Anklagerne, medens det dog skal staae dièse bi under Udførelsen af deres Hverv.

De forskjellige den offentlige Anklage vedkommende Forretninger ville efter nærværende Lovudkast blive fordelt mellem tvende forskjellige Klasser af Anklagere: Overanklageren og hans Medhjælpere og de offentlige Anklagere. Spidsen for Anklagemagten staaer under Justitsministeriets Overblik og Overanklageren, som formentlig i Regelen vil blive taget iblandt de dygtigste Høiesteretsadvokater eller iblandt de Mænd, der staae ham bi i Udførelsen af hans Hverv. Denne Embedsmand, der maa have fast kongelig Ansættelse, optræder selv paa det Offentliges Vegne i de Straffesager, som indantes for Høiesteret, og han kan, naar han finder saadant hensigtsmæssigt, selv udføre Sager ved hvilken som helst Rævning eller Kredsret. I Udførelsen af de øvrige hans Embeds vedkommende Forretninger, navnlig til at fremsætte de Andragender og Paaastande, som maatte findes fornødne med Hensyn til Forundersøgelsen, til at tage Beslutning om Anklage, hvor saadan Myndighed tilkommer Overanklageren, samt til at udføre Sager ved Rævning og Kredsretterne, skal der efter dette Udkast bestilles ham 7 Medhjælpere, en for hver Rævningekreds, hvis Virksomhed iøvrigt nærmest tænkes knyttet til de tvende Overretter, blandt hvis Sagførere de formentlig ville blive tagne, og ved hvilke de i alt Fald have Ret til at føre Sager. Ved en Justit, som udarbejdes af Overanklageren, men udfærdiges gjennem Justitsministeriet, vil da Forretningernes Fordeling mellem Overanklageren og hans Medhjælpere nærmere blive bestemt, og det har været Ministeriets Tanke, at Medhjælperne hver i sin Kreds, ordentligvis paa eget Ansvar, skulle udføre Overanklagerens Forretninger, saaledes at ethvert Sted i Lovet, hvor der i det følgende nævnes „Overanklageren“ er at forståe, som om der stod „eller den af hans Medhjælpere, som udfører hans Forretninger i Kredsen.“ Hvorvidt det Tilsyn, som Overanklageren ifølge Udkastets § 48 skal føre med de saakaldte offentlige Anklagere, skal udføres af ham alene eller fordeles mellem ham og hans Medhjælpere, vil være at afgjøre ved den omhandlede Instru. Ligesom Overanklageren, saaledes maa formentlig ogsaa hans Med-